

vil ogſaa være Tilføjelſet med Alt, hvad der er af Kraft, Energi og Gvne hos Regjerin- gen til at følge med Tiden, og det ſaavel i dens Andel i Lovgivningsvirksomheden ſom i dens administrative Virksomhed. Men endelig, naar ſaaledes efterhaanden Tilliden til Myndigheden, Reſpekten for, hvad der ſkulde være det Ledende og Styrende, under- graves rundt om i Folket, tror man da ikke, at det vil paa mangfoldig Maade viſe ſin op- løſende, ſin ødelæggende Indflydſe i Be- folkningens hele Sindelag, tror man, at der er Noget, der mere er ſtillet til at under- grave Nationens Fremtidsliv end netop ſaa- danne Tilſtande? Seg vil ikke forfølge den Ting videre. Seg vil kun ſige, at jeg tror, at Intet er ſaa lavt ſtillet, og at Intet er ſaa høit ſtillet her i Landet, at ikke Udvi- lingen af diſſe Tilſtande, ſom jeg har hen- peget paa, maa viſe ſin fordærlige Ind- flydſe derpaa. Naar ſaa er, ſaa er det ganſke viſt en helt naturlig Tanke, et Vid- nesbyrd netop om den loyale Følelſe, ſom, Gud være lovet, er rodfæſtet her i Danmark, hos det danſke Folk, at man i denne ſin Rvide, ligeoverfor denne Glendighed i Nutid og den Glendighed, der ſtaaer i Perſpektiv, gaar til Thronen og tolker ſine Følſer for Monarken, Regjeringens ypperſte Chef. Dette er ganſke naturligt, og forſaavidt der jo gjennem Adreſſen tydelig gaar ſom en rød Traad dette: Staf os af med den nu- værende Regjering, ſaa ſiger jeg: Det er konſtitutionelt berettiget at udtale noget Saadant. Hvad man end vil mene og ſige om den ſaa meget omtalte og i den ſenere Tid ſaa meget ilde omtalte Parla- mentariſme, ſaa er dog vel ſaa Meget klart, ſaa Meget maa dog vel Folkerepræ- ſentationen kunne have at ſige, at den maa kunde tilkjendegive ſine Ønſter for den Mand, nemlig Kongen, ſom efter Forfatningen har at vælge ſine Raadgivere, den maa kunne ſige, at man mener, at diſſe Raadgivere ikke kunne komme overens med, ikke kunne ſam- arbejde med Repræſentationen. Dette er alſaa et fuldſtændig loyalt Skridt. Jeg tror fremdeles, at det ikke kan nytte at ſkjule det, at Tingene have udviklet ſig paa en ſaa- dan Maade, at der er liden eller ingen Ud- ſigt til, at Forholdet mellem denne Folkere- præſentation og dette Miniſterium kan blive et andet, end det er nu, og jeg tror ikke heller, at det kan nytte at daare ſig ſelv med den Illuſion, at der ſkulde være Udſigt til, at der ſnart vil komme et andet Folke- thing, væſentlig forſkjellig fra det nuværende Folkething. Jeg tror derfor ogſaa, at det Spørgſmaal ganſke naturlig maa paatrænge ſig enhver fædrelandſkjerlig Mand. Men

man maa da ikke ønſte, at Regjeringen træk- ker ſig tilbage og bliver det da ikke alſaa berettiget, at Folkerepræſentationen udtaler denne ſin Anſtueſe for Kongen, den Anſtue- ſe, ſom Folkethingets Medlemmer jo viſt med temmelig Sikkerhed tør ſige deles af den ſtorſte Del af Landets Beboere, den ſtorſte Del af Bølgjerne? Ogſaa dette Spørgſmaal vil jeg for mit Vedkommende beſvare bekræftende. Ikke deſtomindre, naar ſaa Spørgſmaalet er: Kan man da ſtemme, ſkal man da ſtemme for den Adreſſe, ſom her ligger for, ja, da gjør det mig ondt at maatte ſige, at det kan jeg ikke gjøre; jeg kan ikke gjøre det for en væſent- lig Del af de Grunde, ſom her ere udvik- lede af min ærede Ven ved Siden af mig (Nimeſtad). Ingen kan forlange, at Mænd, der ſtaaer, hvor jeg ſtaaer, og hvor jeg har ſtaaet, ſaa længe jeg overhovedet har taget Del i det politiſke Liv, ſkulde underſkrive den Sætning, der findes i dette Adreſſeforſlag, den Sætning, der gaar ud paa, at lige fra Begyndelſen af er der fulgt en Politik, der er ſtridende mod Folkets Opfattelſe, en Udtalelſe, der gaar ud paa, at Miniſteriet ſkulde have lige ſiden ſin Ultræden, i hele 8 Aar alſaa, fortsat ſit Forſøg paa at føre Landets Regjering i en Retning, der miſbilliges af Folkets ſtore Flertal. Ingen kan forlange, at Mænd, der have det politiſke Syn paa Tingene, ſom jeg har, ſkulde underſkrive en ſaa dan Sætning. Jeg har jo heller ikke kunnet Andet end give min ærede Sidemand Ret i, at flere af de Sætninger, ſom ſtaaer i den Adreſſe, ikke kunne ſiges at være ſtemmende med den hiſtoriske Sandhed. Jeg ſkal ikke komme nærmere ind derpaa — han har udviklet det meget udfør- ligt. — Naar jeg ſaaledes ikke kan ſtemme for denne Adreſſe, kunde der dog være Spørgſ- maal om at gjøre det Samme ſom det ærede Medlem, der nys havde Ordet. — Lade være at ſtemme imod den af Henſyn til dens Gude- maal, dens Konfuſion. Her kommer jeg nu til det, ſom for mig er en væſentlig, den af- gjørende Grund. Jeg anſer det for konſtitu- tionelt berettiget, at Folkethinget udtaler ſig om den hele Stilling for Kongen, men for at det kan i Virkeligheden have Berettigelſe, mo- raliſt politiſt Berettigelſe til at rette en Op- fordring til Kongen om at løſe den beſlage- lige Strid i en Retning, ſom ſtemmer med Folkethingets Opfattelſe, med Folkethingets Ønſte, maa Folkethinget ogſaa fremtræde ſom det, der beredvillig vil yde ſit Bidrag til, at Løsningen kan foregaa. Folkethinget bliver i inderſte Forſtand ikke berettiget til at — om man nu bruger Udtrykket æſte, forlange eller ønſte, det bliver ligegyldigt — Folke- thinget bliver ikke i Virkeligheden berettiget